

Înainte de închiderea sezonului de pescuit

vineri, 24 noiembrie 2017

Ca orice pescar împătimit al regelui apelor de munte am cutat o zi cu mult soare și vreme frumoasă pentru a mai face o ieșire la un pescuit de primăvară înainte de închiderea sezonului.

Dar cum vremea din ultima perioadă era foarte ploioasă și rece, iar prognozele meteo nu erau de partea mea, am decis să nu mai aștept și să-mi încerc norocul chiar și în aceste condiții inadecvate. În cazul în care aș fi avut de înfruntat o apăsătoare turbulență cu debit mare pe râul unde urma să pescuiesc, riscul ar fi fost să mă aplec cu 220 km parcurși în zadar și cu câteva glume deplasate din partea soției.

Într-o după-masă de luni, după ce am obținut biletul de voie din partea soției, mi-am pus husa cu bețele și trusa cu năluci în mașină și am demarat în tromb spre fascinantă lume a împătimitilor irecuperabili, spre lumea pescarilor adevărați. De abia conduceam mașina pe ploaia torențială, dar gândul îmi zbura numai la apa râului, pe care nu prea credeam că o voi găsi limpede în aceste circumstanțe. Am ajuns la locul unde urma să pescuiesc și am constatat, spre surprinderea mea, că apa era foarte limpede, dar cu un debit cu mult peste limitele normale. Iar cum norocul îi favorizează pe cei îndrăzneți, și ploaia s-a oprit, iar eu aveam în fața mea trei, patru ore de pescuit pe un râu de munte cu peisaje minunate, desprinsă parcă din basme. Am montat numaidecât lansețul cu un echipament semi-light și linie fină, ca să lucrăm ales și rotativ nr. 3 meeps Aglia și am început cu câteva lanseuri într-o zonă cu apă lină, însă fără rezultat. Am continuat să urc în amonte lansând în bulboane cu repezimi între bolovani, însă în luca s-a dovedit a fi prea ușor și foarte vulnerabil la agățuri pe albia râului, fapt ce m-a determinat să o înlocuiesc cu o oscilantă mult mai greoaie. Nu prea am avut succes nici cu oscilanta, doar atacuri nehotărâte din partea peștelor, așa că am decis să continui pescuitul până la lăsașă întunericului numai la oscilante. Dar cum un ghinion nu vine niciodată singur, a început iar și ploaia, o ploaie de toamnă rece ca gheața, care nu prea dădea semne de încetare. Am zărit în departare un loc cu o mică cască și apă lină și am hotărât să fac câteva lanseuri și acolo, deoarece aveam o premoniție optimistă privind locul. Am lansat de câteva ori în susul râului, din jos de cască, însă doar două primăvări eliberați imediat, după care am schimbat în luca cu o rotativă nr. 5, una foarte mare pentru o asemenea apă, dar care s-a dovedit a fi o alegere perfectă pentru ultimele lansări înainte de lăsașă întunericului. Am lansat paralel cu malul de unde pescuiau eu, apa era lină și adânc, iar când în luca a atins fundul apei am început recuperarea. Pe la jumătatea râului am avut parte de un atac feroce, foarte hotărât, am înșepat și am început lupta cu peștele. Am fost sigur că este peștele meu, regele apelor de munte, primăvara vulindigen! Am scos captura din apă, era un exemplar frumos, un mascul de 2,200 kg pe care l-am pozat imediat cu telefonul mobil. În timp ce mă pregăteam să adun ustensilele și să pun primăvara vulindigen în traistă, am călcat în gol printre fâneața de pe malul râului și am plonjat necontrolat în apă rece ca gheața și adânc de 1.5 m. Am simțit până în măduva oaselor răcoarea apei de munte, care nu avea mai mult de cincizeci de grade. Noroc că am pozat peștele înainte de a-l ceala, deoarece celularul neperformant, rezistent la apă, trebuia dus la reparare în două zile. Sincer să fiu, cred că o să-mi amintesc cu plăcere toată viața de fiecare dată când mă gândesc la această aventură cu peripeții frumoase!

Petru Miloș